

te generelle kontrolprincip gennemført meget konkret, idet afsenderlandet gennem sin kontrol skal sikre, at de af Fællesskabet stillede betingelser for samhandel med det pågældende produkt er opfyldt. Modtagerlandet kan kun foretage en ikke diskriminerende stikprøvekontrol. Modtagerlandet kan dog bl.a. foretage kontrol, hvor der er begrundet mistanke om, at den pågældende vare eller det pågældende parti ikke opfylder kravene. Udgangspunktet er således, at varer fra andre Fællesskabslande alene skal kontrolleres sammen med modtagerlandets egne varer i de forskellige omsætningsled fra frysehus til detailhandel. Kødloven, mælkeproduktloven, ægloven og fiskekvalitetsloven omfatter således produktion og salg af fødevarer til hjemmemarkedet, til udførsel til andre medlemsstater og til udførsel til tredjelande.

Animalske varer, der indføres fra tredjelande, skal kontrolleres ved en tredielandsgrænsestation ved ankomsten til Fællesskabet. Hvis varerne opfylder Fællesskabets bestemmelser om sådan indførsel, frigives de til omsætning i Fællesskabet på samme måde som Fællesskabets egne produktioner.

Kontrollen med import af ikke animalske fødevarer er primært tilrettelagt som dokumentkontrol hos importøren. Det er således hovedsageligt varernes ledsagedokumenter og pålideligheden heraf samt opbevaringsforhold og transport, der kontrolleres, og importørens egenkontrol, jf. lovforslagets § 52, vil indgå som et væsentligt element i kontrollen.

Her i landet skyldes den oprindelige statslige levnedsmiddelkontrol kravene fra de markeder, hvortil danske produkter kunne afsættes. Disse markeder og de pågældende landes regeringer krævede en række garantier som forudsætning for at ville modtage de pågældende produkter. Disse garantier krævedes i almindelighed udstedt af et statsligt organ. Dette er fortsat gældende for en række tredielandsmarkeder.

Lovene om kød, mælk og æg samt fiskekvalitetsloven indeholder bestemmelser både om udførsel og om indførsel af de pågældende fødevarer. Bestemmelserne om udførsel og indførsel blev i 1992 overført til lovene om kød, mælk og æg fra en særlig lov om ud- og indførsel. Tilsvarende blev ud- og indførselslovens zoonitære bestemmelser overført til husdyrsygdomsloven. Hensigten hermed var inden for disse loves område at samle regelsættet for produktion og omsætning indenrigs samt omsætning over landegrænserne.

Lovforslagets kapitel 9 omfatter såvel samhandel som indførsel fra og udførsel til tredjelande.

Til § 54

I bestemmelsen fastslås det grundlæggende princip, at fødevarer, som ikke opfylder lovens krav eller krav fastsat i medfør af loven eller forordninger m. v. udstedt af Fællesskabet, dvs. den danske fødevarerlovgivning, er forbudt.

Til stk. 2.

Bestemmelsen er en sammenskrivning af bestemmelserne i mælkeproduktlovens § 11 og kødlovens § 14.

Til stk. 3.

Bestemmelsen agtes anvendt til at sikre, at produkter som f.eks. kød og mælkeprodukter, der opbevares på toldoplæg o.lign., undergives fornøden kontrol.

Til § 55

Bestemmelsen fastslår, at varer, der udføres, skal opfylde enten de danske regler eller modtagerlandenes egne regler. Der vil ofte være tale om, at modtagerlandene har visse særlige krav eller særregler, som kan afvige fra de danske regler. Bestemmelsen åbner mulighed for at imødekomme disse. Selv om et modtagerland slet ikke skulle have sådanne regler følger det af bestemmelsen, at de udførte varer i hvert fald skal opfylde anerkendte internationale normer. Disse normer vil kunne fremgå af bl.a. Codex Alimentarius.

Bestemmelsen medvirker til at sikre, at fødevarer, der eksporteres, er af høj standard og underkastet en effektiv kontrol. Derved kan tilliden i udlandet til danske fødevarer fastholdes, hvorved fødevarer eksporten fremmes.

Til stk. 2.

Bestemmelsen er en videreførelse af bestemmelsen i kødlovens § 15.

Til stk. 3.

Bestemmelsen præciserer, at lovforslaget som udgangspunkt også gælder fødevarer m. m., som leveres fra dansk område til skibe og fly.

Til kapitel 10.

Formålsbestemte afgifter og gebyrer

Til § 56

Bestemmelsen er udtryk for princippet om brugerbetaling og giver hjemmel til opkrævning af afgifter på alle områder til hel eller delvis dækning af kontrolomkostningerne. De kontrolafgifter og gebyrer,